

masee negribeja no raudaschanas rimtees un mahte toš nekà nespehja apmeerinat — un tà ka flaisfee ahboli mums tà muhsu pašču fehtà karajahs —“

„Tà, tē, tad tu efi tur no winapufes. Wareju to gan eedomatees. Un taisni schini wakara juhfu masee raud stipraf, tà jeblad fenaf, to?“

„Ja gan, tadeht, ka muhsu Bihbinu schodeen apglabaja.“

„At tà,“ jaunais zilweks noschelloja šawu issoboschanu. Tur „winapufē“ pateescham bija kahds behrns nomiris, nu winsch atminejahs. „Nu, ta pawisam zita leeta. Tad tik šalafi atkal šawus ahbokus un peebahf ar teem maso brehkutu mutes. Nahz, es tew palihdjeschu.“

Winsch noleezahs pehz isbahrsitajeem angteem. „Suhš gan esat daubi behrnu mahjās?“

„Dewini dšihwi. Bihbina bija desmitais, bet dšihwoja tik knapi astonas deenas, bija no pat šahluwa tahda nihkulite, tikai azis tai bija tahdas, kas tihri katram eefschā eurbahs. Mahzitagš, kam tas bija steigšchus janokrista, šazija, ka tahdas gudras azis pee tik masa behrna tas ne šawu muhschu neefot redsejis.“

„Dewini behrni!“ Jauno zilweku pahrnehma tihri šwehta isbrihneschanahs. Dewinas mahfas un brahki! Un badš un posts! Bet runatajas azis winsch mehnesš gaismā eerandšija pateefas, ihstas ašaras miršot, tadeht ka desmitais teem bija atnemts.

„Ja, šaprotams, tad nu juhs gan esat wiši nobehdajufchees par to Bihbinu —“

„Mehš behrni gan, it wiši. Tehws ari šoti raudaja. Winsch Bihbinu buhtu labprahtaturejis, winas mišlo aztinu labad ween jau, un šinat, wina bija ari tahds klufs un pazeetigs behrns. Bet mahte ne ašaru neišlehja, wina šazija, ka ta ešot Bihbinas laime, ka no šchejeenes ašgahjufe. To newajagot teem, kam ta mišla, šlauft.“

„Lai me?“

„Nu ja, tadeht ka wina bijufe meitene. Meitenehm buhtu wišlabaf, ja winas waretu pee peedšimšchanas tuhliť noslihžinat, tà jaunus kuzenus un kašenus, tà mahte šala, tadeht ka tahm tà tà nekahda preeka uf pašaules neefot.“

„Ko? Nekahda preeka?“ Jaunellis plati eephehta azis. „Nē, kas wehl naw jadsird! Šapehz tad nekahda preeka?“

„Bagatahm jau nu gan. Mahte domā, ka muhsu šahrtas meitenehm —“

„Un šapehz tad tahm lai nekahda preeka uf pašaules nebuhtu? — Ko? Kad winas peeaug par šmukahm un kreetnahm meitschahm un jaunee pušchi tahs išwed uf dejoschanu un luhlo tahm patift, un atgadahs kahds kreetns un weikls puifa, kas nopeetni domā un wiau par šewu apnem; wineem tad pašcheem šawa dšihwe un labi, wefeli behrni, ehb pašču maifi un top palehnam uf preekschu — waj tad wišš tas lai nebuhtu nekahds preeks?“

Meitene wiau pahrschteigta usluhloja. Winai azim redšot tapa šchi leeta rahdita pawisam zitadā gaismā, nekā to lihdschim bija redsejufe, bet wina netizeja šchai peewilžigajai tehlošchanai, wina tizeja šaweem peedšihwojumeem.

„Es nestnu wiš. Mahte jau ari šaka, ka tehws ešot winai bijis labs wihrs —“ Pašču dšihwe ari tà lehnam winas azu preekschā išzehlahš. „Es tatschu domaju, ka mahtei taisniiba.“

„Un tu peedšihwoši un tew buhs peedšihwot, ka tà naw! Pašaid', taisni lai peerahditu, ka tawai mahtei naw taisniiba, tew wajag man pašazit, kas tew dara preeku, un tu to dabuši. Es tew to pagahdaschu! Es waru turet, to apšolu.“ Winsch usšita uf kabatu. „Waj šini, kas es esmu?“

„Mišela Šautela weenigais behrns juhs esat, tà tad lai to nestnatu? Es deesgan beeschi noskatos, kad šawa wezā širgus eebraukajat; nesen atpašaf redseju ari, ka to trako šchlimeli šawalbijat. Mahte mani kreetni išrahja, ka biju pee fehtas laiku nokawejuše.“

„Waj širgi tew tà patihf?“

„Patihf gan. Bet wišlabaf man patihf noskattitees, ja kahds tà šawu darischanu šaprot tà juhs un weikli šawu leetu išwed.“

Jaunellis nosarka aif preeka par šchahdu atšichchanu. Šchi meitene tam wišai patifa.

„Šitadi mani kaudiš gan ne uf jums, ne uf juhfu wezo labu prahtu netura,“ wina turpinaja. „Nu, to jau pašchi šapratifat.“

„Nepawisam to nesaprotu. Es tawejuš wehl nemaf nepašihstu. Ko tad es nu buhtu teem nodarjis?“

„Šautš waizajums — kur mums juntu no galwas noželat!“

„To wezo butku, to zuhku-kuhti?! Tas jau tihri grehš, ka zilweki dšihwo tahdā zaurumā!“

„Ja, pili neweens neenenem dewiaus behrnis, un tur ari tehws nespehtu ihri aismakfat. — Redfat, ja juhsu wahrdi nopeetni domati un juhs mums pateescham kahdu preeku gribetu darit, Alberta lungs, tad luhdsu: peerunajat sawu wezo, lai tas mums atkauj palikt, tur esam.“

Jauneklis kasija ais aufim. „Tas geuhti nahfsees. Trihs deenäs schihm buhdahm wajag jau buht noplehtahm. Strahdneeki jau apstelleti. Bezais no tam neatlaidisees.“

„Nu ja, te nu paschi redsat, kà man eet ar manu preeku. To jau wareju domat.“ Wina pagreesahs uf promeeschanu.

Winsch fahhra winas roku. „No, tu man negribi ne sawu wahrdu pasazit?“

Te no winpufes atskaneja kahda behrna bals: „Tilla! Tilla!“

„Nu juhs winu dsirdat,“ wina fazija. „Tà raktos: Dtilija Wihtol. Behrni no tam istaisija Tilla.“

„Tilla, es tewi atkal redsejchu!“

Wina peespeestit smehjahs. „War jaw buht — stary kaimiau laudim!“ Winas roka pee tam farahwahs wina rokà. Wina bals fiktà skana, flaitais, spehzigais augums, stingree, patihkamee gihnja panti, no gaisa un faules fahrtoti, wina filahs azis, kuru mirdsunà kaut kas sawads atradahs, fo ta pee ziteem wihreescheem, fo pasina, nebija pamanijuse, darija uf wiau nesaprotamu eespaidu; wina apklusa un fajukuse luhklohahs uf semi. Kahdu azumirkli abi stahweja klufedami, tad meitene fanehmahs, pate no sewis fatruhtstotees par mihtlainajahm juhtahm truhkis. „Tenzinu koti jums par ahbokeem, Alberta lungs un — un ka mani negibat kibelet. — Un nu, luhgtu, Alberta lungs, laischat mani prom.“

„Tu fini, Tilla, ka wari eet un nahkt, kà gribi. Es tewi labpraht palaištu zaur dahrsu ahrà, bet ja wezais tewi eerauga ar preekschautu, pilnu ahbokeem —“

„Tad winsch wehlat jums kurinatu karstu pirti; sinu, winsch wed stingru mahjas-rihziibu, schis wezais wihrs.“ Wina schoreis smehjahs no wisas firds. Azis tai sprigsteja un smakri parahdijahs bedrite.

Jaunajam sehnam wina israhbijahs par flaitstako seeweeiti, fo tas jekfad bija redsejis. Peepeschàs juhtàs winsch fahhra wiau pee abeem plezeem, schoreis zeeti, tà ka ta nespehja wairs israutees,

wilka par wari few flahst un pahrleezahs, to nofkupstitt. Wina ar wiseem spehleem, bet flufi, turejahs pretim. Notika mehmas, stingra zihfstechanahs stary abjeem, lihds pamas meitenes spehki isfika, winas pretochanahs noslahba un wina palika nekufstedamahs wina rokàs gukot, kas neattaisamas kà dselss stihpas ap to bija apwijuschahs. Gandrihs jaw jaunella luhpas winas muti aistika — te peepeschi Alberts Santelis fahlehjahs.

„Nè, tà nè. Tew buhs mani brihwprahrtigi butschot. Tu to darift, tew buhs tas jadara. Es gribu uf to gaidit.“

Winsch palaida to wakam.

Upreibuse, bes elpas, wina schahwahs, kad fajutahs swabada, kà bulta uf dahria muhri, pa wihna stutehm uf angfchu un no glahfchu gabaleem weilki issfargajotees laidahs pahri winpufè. Bet eefam ta uf otru pufi pahrlaidahs, wina wehl paleezahs mehness gaismà uf jaunà wihreescha pufi un winas azis sprigsteja jautra sobgaliba.

„Bai jums lihds tam laiks par garu nepaleef, Alberta lungs!“

Tilla tagad nolaidahs sehtà, garenit schetrestuhrigà ruhme ar wezu pumpi widu, kuras tschihlstofochais swengeliss wisu deenu neapklusa. Wisapfahrt pa maso, schichbo ehku logeem un durwim atskaneja kuryneeku klaweschana, kaleju ahmaroschana, schujmaschinu ruhfschana, seewu kehrtfchana, schuhpla behrnu brehftchana un pa starypahm kahda musikanta mehginaschanahs uf sawas taures. Krehflainajòs stuhòs un faktòs dauisjahs apfahrt pufaugu behrni un ap pumpi bija fastahjees usbudinatu seewu pulks.

Kad Tilla isnahza no kahdas fakrupuschas akazijas ehnas, winai sanza pretim no wisahm pufelhm: „Stuburu Greta, waj finat, ta, kas arween ar to gaischmataino bodsfelli gahja kopà, tapa tagadit no polizijas aifwesta. Esot sawu behrnu noleetajuse, tadeht ka gaischmatis to aistahjis fehsham.“

„Sawu behrnu? Tas bija mulkigi,“ Tilla domaja. „Buhtu warejuse labat roku peelikt pee gaischmata pascha.“ Wina steidsahs wiseem garam uf sawu dsihwokli un isbalija no sawa preekschauta behrneem ahbolus.

Pa wakejahm Wihtolu durwim atskaneja kahda wahja bals: „Tilla, Tilla, kur tu paleez?“

Meitene atgruhda fapluisfuschò segu, kas bija aifshrits durwju weetà, lai wehju aisturetu no

wehl gultā gulofchahs nedekneezes. Gultā, kurā mahte guleja, bija nesmahdejami spalwu spilweni ar rosču krašfainem pahrwelfameem. Tahs zitas, šalmeem vilditahs gulas weetas, kurās behrni, pa trim, tšhetreem, tapa ikkatru nakti pehz leeluma eefortelei, isskatijahs masafais it tihras. Skapis un kumode bija škaidri no putelkeem. Us luhkam lihdsigā lodšina, ar stulbahnu ruhtim, stahweja pat kahds pužu pods, pilns šarkaneem seedeem. Ari fotografijas un raibas kalendara hildes karajahs pee feenahm, tikai deemschehl tahs bija no feenu leelā drehgnuma dabujusčas nejautus šagumbajumus. Ja nebuhtu us kailā mahlu klona bijusčas redsamas no šehtas eewilfusčas leetus pekkes, tad šchis nabadsigais dšihwocklis tomehr wehl buhtu bijis par patihkamu janofauz, kā jaw katra weeta, kur rihkojahs tšchafas rokas, kas kahrtibu mihko. Ta nebija wis nekahda laupitaju ala, nekahds patweh-rums likumu pahrfahpejeem, ta bija godiga strahd-neeka familijas dšihwes weeta, to leezinaja katra nagla feenā, it wis. Kahds stuhris, kas durwim atradahs wistuwak, bija ar raibu katuna preeksch-karu nodalits. Ais ta mahjoja Wihtola ihreneeks. Kur dewinas issalkusčas mutes atdarahs, tur wezaki nedrihtst nekahdu eenehmumu laist garam.

„Tilla, Tilla,“ atkal atskaneja balss no gultas, „to tu patlaban behrneem eedemi?“

„Ahbokus, maht, Sauteku Alberts man winaus dahwinaja.“

„Tilla, tew newajag neko peenemt no jauneem puifcheem, tas labuma nenes. Pee Stuburu Greetas art tā eesahkash.“ Seewa kunkstot šwaidijahs pa šawu gulas weetu, wina šajuta šawu besšpehzibu pret likteni, kas wina smagi nospeeda un draudeja winaš godigo gribu pahrspeht. „Preeksch tewis, Tilla, buhtu wispahrigi labak bijis, ja tu buhtu warejuse kahdu deenestu peenemt pee godigeem kungeem. Tew prahts weenmehr us augšču nesees un šabrika šamaitā wifus, it wifus. Kungs, Deews! Kaut tik ween buhtu spehjusē bes tewis is-tikt! Bet Annina wehl par daudš par masu. Ko lai es nabaga, wahja seewa eesahku?“

Tilla us šcho scheslofchanos nefa neatbildeja. Wina bija panehmuse kuramos, kas blakus uguns-kuram bija nolikti schuhšchanai un tos us zekeem pahrlaususe, taišijahs uguni eekurt.

„Maht,“ us reis winaš isspruka, „waj ta taiš-niba, ka Alberts Sautelis drihsunā prezeshotees?“

„Tu domā ar to Skrapstinu Sapu? Tas war it labi isnahkt. Wezais Sautelis ir apdomigs un Skrapstini ir pratuschi mantu šaraut. Es winaus it labi pasihstu, esmu reis pee winaem kalpo-juse, toreis, kad teem Sapa peehsima. Tahds pihksterigs behrns! Nejauka kā juhras kakis un kliba turklaht ari wehl. Bet naudas tai papilnam; tas naw nekahds brihnumš! Winaš wezee jaw ne zil-wekam, ne lopam it neko negribeja nowehlet un kad wina pate man kahdreis kahdu feeriku nolika, tad winaš wihrs to atkal šlepen aisnesa atpakaš. Nu, tam ari daudš ko nostahsta pakā —! Swehtibas jaw drofchi newar buht pee šchahdas mantas.“ Wina nopuhtahs; domas tai greefahs pee Sapas, kas neswehtigā namā bija isauguse leela un speh-ziga un pee šawas Dshbinaš, ko šchodeen wajadsēja guldit semes flehpi. „Ak, ko nu blehnaš runaju, pee naudas weenmehr ir šwehtiba.“

Ahrā bija dširdamas balšis. Seewa pluhkaja nemeerigi šawu gultas segu. „Ak, tu Kungs un Deews! Tehws nahk mahjā. Ko nu winaš buhs isdarijis? Tilla, waj putra šlta? Waj galds klahs? pasteidsees, meiten! Ak, tu manu deenia! Kā newaru, tā newaru wehl pate kustetees!“

(Turpmat wehl.)

Bilshu mihkla.

(usdewuši Anna Luhšis.)

Šdewejs un atbildigais redaktors: Dr. A. Bielenstein.

Redaktors: J. Weissmanis.

Доволено цензурою. Рига, 4-го Января 1899 г.

Drulats pee J. F. Steffenhagena un behla Jelgawā.